

S O M O S B É L A

Írásjelek közt

Stendhal

Sűrűsödik a magány. A vízben
– a vízből – kiválnak
a só
kristályai a cérnaszálra.

Több nem is mondható.
A víz.
A cérnaszál.
A só.

Dickens

Egy szív
a tóparti
fába vésve.

Gogol

A köpönyegében ül az örült,
ki álmában *orrá* változott,
bolt lelkeket les, a templom falánál
éhen hal, *naplója* elfogyott.

Goethe

Íme az ember
á la Napóleon
á la
Faust á la á la á la

Isten

Szólhatnál néha Istenem

Ha néhanap rámszólnál
megkérdezném én is

És a Te
egészséged
hogyan szolgál?

A lírikus monológja

Elég, hogy én legyek versemnek hőse mindig
első és utolsó mindegyik vagonban
hogyha hősködtem, csak magamtól loptam
a bírák, nem tudom, ezt majd hogy tekintik

Bűvös körömből van még mód kitörnöm
a vak dió is lehull mind a fáról
koppan, gurulász, és közel vagy távol
földbe fogódzik, nem börtön e börtön

a gondolat, a vágy, mint fönt a vércse
a várbörtönből látható madár
kötőszavakkal játszik, *igen, hátba, mégse*

egy célt, egy álmot minden nap talál
megszúrja ujját, vére tinta lesz
a túvel ír, napra nap újrakezd

